

Hoofdstuk 1

Vrijdagnacht 8 augustus

Dylan was geschokt, maar hij dacht er wel aan de lichtstaaf terug in het foedraal te schuiven. Hij liet zich langzaam naar beneden zakken, tot hij op zijn hurken zat, het kostbare voorwerp in beide handen. Hij voelde zich hopeloos verward. Wat was er gebeurd?

Barthlomeus Schipper, de Collector van Het Genootschap van het Zachte Licht, had hem opgewacht bij de ingang van de Karolingenhof en geëist dat hij de lichtstaaf onmiddellijk inleverde. Dat had hij kunnen verhinderen door de grote hoed van Schipper bij de rand beet te pakken en met een ruk over zijn neus omlaag te trekken. Zo had hij kunnen vluchten, waarbij hij de lichtstaaf bijna had verloren. De Collector deed er nog wel een greep naar en kreeg 'm bijna te pakken, maar dankzij een behendige jojo-act met het raadselachtige voorwerp was Dylan ontkomen. De lichtstaaf was onderweg tot zijn stomme verbazing van kleur veranderd, van wit naar een soort roze met rode vlekken. Dat verschijnsel had het ding niet eerder laten zien. Hij wist niet hoe lang dat had geduurd; er was geen tijd om er op te letten of erover na te denken. Er zat maar één gedachte in Dylans brein: weg van die Barthlomeus Schipper. Maar nu was het wit weer terug, in dezelfde tint die de staaf steeds had gehad en hem aan de inhoud

van een glas melk deed denken.

Zijn verwarring was gigantisch. Hij zat hier in de Karolingenhof, dat was wel duidelijk. Maar het zag er nu totaal anders uit dan hij gewend was. Het bankje waar hij pas nog met Roy had zitten praten – in het gezelschap van truttige lellebel Annabel – was nergens te zien. Van de rustige sfeer die chillen hier zo aantrekkelijk maakte was niets te merken. Het ronde grasveld met de kruisende paden stond volgepakt met ouderwetse legertrucks, sommige met draaiende motoren die een stinkende walm over het gras verspreidden. Waar kwamen die zo plots vandaan? Om zich heen hoorde hij stemmen die een vreemde taal spraken; waarschijnlijk was het Duits. Waren dit soldaten? De slome regen versluisde zijn blik; Dylan kneep de ogen een beetje toe om alles scherper te zien. Ja, de mannen die hij zag waren militairen, hoewel ze heel andere kleding aanhadden dan hij zich van oorlogsfilms herinnerde; wat ze droegen had meer weg van een fabrieksoveral dan van een uniform. Het waren er ook maar weinig. De soldaat die zo dichtbij stond dat Dylan hem goed kon bekijken leek hem niet eens op te merken, hoewel ze elkaar een kort moment recht in de ogen keken. Ziet hij mij eigenlijk wel? Ik ben supersnel verhuisd naar een andere tijd. Ben ik dan hier wel zichtbaar? Zou hij mij zien? Ben ik voor hem een mens van vlees en bloed? Waarmee je kunt praten? Of verschijn ik als een soort geest waar je dwars doorheen kijkt? Zou ik het kunnen wagen ...